

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Οι αρχαιολόγοι άνοιξαν ζωνηή συζήτηση τελευταίως για τὸ μέγεθος τοῦ ὁποίου εἶχε χτισθῆ ὁ περίφημος Πύργος τῆς Βαβέλ.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη βεβαιώνει, ὅτι ὁ περίφημος αὐτός πύργος ἐκτίσθη ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Γύρ αὐτὸ κ' ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος Π. Ράβλινσκυ συμφωνῶν μὲ τὴν Βαβυλωνικὴν παράδοσιν, τὸν τοποθετεῖ ἐν τῇ ἐρείπια τοῦ Τέλλ-Ἀμρά.

Ἐνας ἄλλος ἀρχαιολόγος, ὁ Γεωργίος Ε. Σράντερ, τὸν τοποθετεῖ ἐν τῇ ἐρείπια τοῦ Μπαμπιλ καὶ τρίτος, ὁ Γάλλος Μ. Ὀμπέρ, τὸν τοποθετεῖ ἐν τῇ ἐρείπια τοῦ Μπέρ-Νεμρόδ, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Ταλιμόδ.

Ἡ Μπαμπιλ εἶνε σήμερα ἓνα ἀκανόνιστο τετραπλευρο, μὲ πλάτος 180 ἢ 200 μέτρων μήκος καὶ 40 μέτρων ὕψους.

Τὸ Μπέρ-Νεμρόδ) ποῦ εἶχε ὕψος 46 μέτρων, ἦταν κτισμένον ἐν σχέδιον ὀρθογώνιον καὶ σώζεται ἀκόμα ἕνας μεγάλος τοίχος του ὅπου 11 1/2 μέτρων κτισμένος τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὅπου δέχοντο ἐπιγραφὰς ἐπάνω εἰς πλίνθους.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρεῖπια διακρίθην ἔχην φοβερὰς πυρκαϊᾶς. Ἐκκαταεῖ δὲ ἡ γῆραια, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα καταστράφη ἀπὸ ἔρηξης ἢ φλόγας. Ἡ φλόγας καὶ ἡ λάβα μετέβαλαν τοὺς πλίνθους εἰς γυαλί.

Ἐν νύκτι περὶ δεκτὴ αὐτῆ ἡ ἐξήγησις, τότε ἐννοεῖται εὐκολοῦ κατὰ τὴν Ἑβραίων τῆς ἐποχῆς τοῦ Ταλιμόδ, ἐσημαίνει τὴν ἐν ἑσπέρῳ ὅτι τὰ ἐρεῖπια αὐτὰ ποῦ φαίνονται τόσο ἀρχαία, τόσο ἐπισημαστικά καὶ παρουσάζαν ὁλοσφαιρὴν ἰσχὴν τῆς θείας ὀργῆς, εἶνε τὰ ἐρεῖπια τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο ΓΚΡΙΜ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ

Πραγματικὸς «τύπος» νεοπλούτου, ἦταν καὶ ὁ περίφημος κριτικὸς καὶ φιλόλογος Γ. ῥιμ. Ἰδοῦ πῶς τὸν περιγράφει ὁ Ρουσό, ὅτις «ἐξομολογήσας» του :

«... Ὁ Γκριμ ἦταν πάντα ἀπότομος καὶ βράνατος. Ὅταν διαπαιδαγωγῆται ἐπὶ ἐλαττωμάτων του αὐτὰ προσέθετο κ' ἓνα ὄφρυ ἀνθρώπου «ἀφ' ὕψηλοῦ» ἀνεβίζοντας τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Ἀπέκτισεν δηλαδὴ ὅλες τὶς γελοῖες ἰδιότητες τῶν νεοπλούτων. Δὲν ἐφάνταζε ποτὲ τοῦς ὕψους του μὲ τὸνορὰ ποῦ... Ὅταν ἤθελε νὰ κολήσει κανέναν ἀπ' αὐτοὺς, τὸν προσηγόρευσε μὲ τὸν περιφρονητικὸν ἐπιφώνημα : «Εἰ Σὺ, ἐκεῖ κάτω !...» Ἐὰν δὲ ἐπρόκειτο νὰ στελεχίω κανένα ὑπέρθετον νὰ φωνήσῃ τίποτε, τοῦ ἐξορίζετο τὰ ῥήματα κατὰ γῆς, γιὰ νὰ μὴ... λερῶσθαι τὸ χεῖρὶ του ἐγγίζοντάς τον !

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὑπέρθετοι, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν περιφρονητικὴν του αὐτῆ συμπεριφορὰν, δὲν ἔμεναν ἐπὶν ὑπηρεσίᾳ του παρὰ ἄλλες ἡμέρας...

ἐπὶν ἐκκλησίᾳ μὲ τὴν γριὰ μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τὴν Ἀρσενία Ἀδελφί, ἡ ὅποια τότε ἀνομαζόταν Δικατερῖνη :

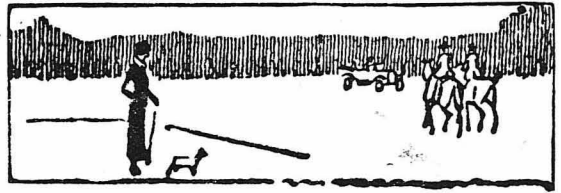
«Κατὰ τὴς κρείττε τοῦ πρώτου, ποῦ ἐτελείαζε ἡ λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως, αἱ κρείττε γυναῖκες ἀθύρουν ὅτι, ἐδέξθησαν κ' ἄπλαστῶς. Ἡ Ἐλένη μὲ τὴν Ἀρσενία κομῶνταν ἐπὶ ἴδιον ὁματίου, ποῦ συγκατανοοῦσιν μὲ τὴν κρεβάτικαμάρα τῆς γριᾶς. Ἡ πόρτα τοῦ ὁματίου ἀκάνειτο ἔμνευ πάντοτε ἀνοχτή...»

«Ἐἰς ὅσον τὸ πρῶτὸ ἡ μητέρα τοῦ Ἐπισκόπου ἐξύπνησε καὶ εἶπε ὅτι ἡ μεσαία πόρτα ἔμνευ κλειστή. Ἐφώνασε τὴν Ἐλένη μὲ τ' ἐνομαζόμενῃ, ἐφώνασε τὴν Ἀρσενία, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμὴν ἀπάντησι. Νεκρική σιωπὴ...»

«Τότε ἐσηκώθη, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὄρθη τὴν δεσποχισμένην τὴν Ἐλένη νεκρὴ ἐπὶ κρεβάτι τῆς μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένον. Ἦταν φανερό ὅτι τὴν εἶχαν δηλητηρήσει !

«Τὸ Σαμιώτικον καρδίᾳ σήκωσε ἀγκυρα εἰς τὸ πρῶτὸ καὶ πήγε κάτω, κατὰ τὸ ῥέμα τοῦ πορθοῦ. Βέβαια ἡ Ἐλένη εἶχε ἑληνηστῆσθαι, κατ' ἐντολὴν τοῦ Μουσταφᾶ Ἐρσέντ, ἀπὸ τὴν Ἀρσενία, ἡ ὅποια μετὰ τὸ ἐγκλήμα τῆς κατάρψεως ἐπὶ καρδία. Ἄλλ' οὕτως αὐτὴ ὄντε τὸν κύριόν της μπόρεσε νὰ συλλάβῃ ἡ Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη...»

© Ἱστορικὸς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΕΝΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ

Ἡ γενναίως νεοπωλητῆς. «Ἐξ δεκάρες ὁ κουβάς!...» Ἡ γενναίως Λουθεβίχου τοῦ 13ου. Αἱ σφαγαὶ τῶν Ὀγγενέτων. Ἡ ψυχραιμία τοῦ Καγκελλαρίου τῶν Παρισίων. Ἡ ἀδιαφορία του γιὰ τὸν κίνδυνον. Τὸ πέδι τοῦ Ριβερὸλ. Κανονεῖς ποῦ πᾶν ἐντὰ χαμίνα. «Ἐχω μὴ ντουζίνα ἑλίνα πόδια». Ἡ γενναίως τοῦ Λοχία κτλ.

Ἡ Σαρφόρ διηγείται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν κάποιου πολιορκίας τοῦ Παρισίου, ἕνας νεοπωλητῆς περιήρατο μὴ σνοικία διαλαλῶντας τὸ ἐμπόρεμά του :

— Τρεῖς δεκάρες ὁ κουβάς ! Τρεῖς δεκάρες ὁ κουβάς !

Ἐξάφνα, μὴ βόμβα ἐξεροσάη κοντὰ του καὶ ἐθρομμάτισε τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο κουβάδες του. Ὁ νεοπωλητῆς τότε, χωρὶς νὰ παραχθῆ διόλου ἐξηκολούθησε νὰ φωνάξῃ ὑπερηφάνως ὁμοίως τὸ ἐμπόρεμά του :

— Ἐξ δεκάρες ὁ κουβάς ! Ἐξ δεκάρες !...

Ἡ Λουθεβίχου 13ος ἦταν ἐξαιρετικὰ ψυχραῖμος καὶ θαρραλέος. Ἐπὶν πολιορκία τῆς Ροστίης μὴ μῆρα ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν σπητῆ του, μὴ ἔχθη ὀδύρα πέρασε λίγα ἑκατοστόμετρα πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποῦ τὸν περιστοιχίζαν, τρομαγμένοι, διασκορπίσθησαν.

— Τι κάνετε ἐσεῖ ;...εἶπε τότε ὁ γενναίως βασιλεὺς. Φοβόσαστε μὴ τὴν καὶ σὰς χεντήση καμμὴ ἄλλη ὄβιδα !... Ἄγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι καὶ νὰ ἐκτορξῆ ἓνα κανόνι πρὸς ἡμᾶς προηγουμένως νὰ ξαναγεμοθῆ ;... Ὅστις ἔχομε καιρὸ !...

Καί, ψυχραιμώτατος, ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτὸν του ἐπὶν ἐπιμόνην ζῶνῃ τοῦ πορθοῦ.

Τὴν νύκτα τῆς σφαγῆς τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου, διάφοροι φίλοι τοῦ γέροντος Καγκελλαρίου ντὲ Ἀ' Ὀμπιτάλ, τοῦ ἀνήγγελλαν ὅτι εἶχε προηγουμένως ἀπὸ τοὺς φανατισμένους καθολικοὺς ὡς Ὀγγενέτος καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δολοφονηθῆ. Ὁ γέροντ Καγκελλαρίου δὲν ἔδωκε καμμὴν σημασία ἐπὶν προειδοποίησιν αὐτῆ, κ' ὄντε τὸ κούνησε ἀπ τὸν πλῶρον του. Τὴν ἄλλη μῆρα τὸ πρωτὸ οἱ ὑπέρθετοι του τοῦ ἀνήγγελλαν ὅτι εἶδαν ἀπὸ μακρὰ ἓνα στρατιωτικὸν ὄμμα διευθιζόμενον πρὸς τὸν πύργον.

— Μήπως ἔρχονται νὰ σὰς φονεύσουν ; ποῦ εἶπαν μὲ τρομό. Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦταν καλὸν νὰ κλείσωμε τὶς πόρτες καὶ νὰ ἀντιτάξωμε ἄμυνα ;

— Διόλου ! ἀπήνησεν ἡγεῖμα ὁ Καγκελλαρίου. Ἀνοίχτε τους, ἴνα-ἴσα, τὴ πόρτα τοῦ πύργου, γιὰ νὰ μποῦν μὲ ὄλη τὴν ἀνασῆ τους.

Οἱ στρατιῶται οὗτοι ἤρχοντο πράγματι γὰ νὰ φονεύσουν τὸν αἰρετικὸν γέροντα, ἀν καὶ δὲν εἶχαν λάβει σχετικὰς διαταγὰς ἀπὸ τὴν Ἀυτῆ. Σὰ ἐφρασαν ἐπὶν πύργον καὶ εἶδαν ὀρθάνοιχτες τὶς πόρτες μὴσαν μέσα ἀλαλάζοντας. Ὁ γέροντ τότε πρὸς ἡμᾶς ὄρθως καὶ ψυχραιμώτατος, ἐπὶν ἀέθουσα τῆς τραπέζιας. Μαζὺ ὄρως μὲ τοὺς αἰμοβόρους αὐτοὺς στρατιώτας, μὴ κ' ἓνα ἄλλο μικρὸν στρατιωτικὸν ὄμμα, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶχε φθάσει, ἀποσταλὲν ἐπιτήδεος ἀπὸ τὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τῆν τοῦ Καγκελλαρίου. Καὶ τὰ ἐπὶ ἀποστάματα μὴσαν ἔτσι συγχρότως μὲς ἐπὶν τραπέζια. Καὶ οἱ φανατισμένους καθολικοὺς στρατιώτας οὗτοι ἐτόλμαν ἄμνην φωνικά, τὰ ἐγγύον τὸν γηραιὸν Καγκελλαρίου, ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν εἶχε συγχωρήσει. Ὅταν ὄρως ἀνήγγελλθη αὐτὸ καὶ στὸν ἴδιον τὸν ἐνδοξαίφρονον, ὁ ἀφελὴς γέροντ ἀπήνησε χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παρασημαστικὴν συγκίνησιν ἡ τορᾶτῆ :

— Δὲν ἤθερα, μὴ τὸν Θεό, ὅτις ὅτι ἦρον ἀξίως θανάτου, ἀλλ' ὄντε καὶ ὅτι ἦρον ἀξίως συγγνώμης !...

Ἡ Ὁ Ριβερὸλ— διηγείται ὁ Σαιν Σιμόν ἐπὶ Ἀπομνημονεῦμά του— ἦταν ὁ γενναίως ἀξιωματικὸς ἀπ' ὄρους ἔτους ποτὲ νὰ γναρίσω. Εἶχε γεννηθῆ ἐντὰ 1701, ἐπὶ Πεδερνόντι, ἀπὸ μικροῦ ὄρους εἶχε κα ἀταχθῆ ἐπὶ στρατὸ τῆς Γαλλίας τὴν ὅποιαν ἀγαποῦσε πολὺ. Ὅταν ἀκμήν ἦταν, νῆος μὲς σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσῃ ἐπὶ τὸ πόδι, τὸ ὁποῖον κατόπι οὕτω ποῦ τὸ εἶχαν κόψει. Ὑστερ ἀπὸ μερικὰ χρονία, σ' ἡ μᾶχῃ τοῦ Νουβέρβαν, μὴ ἄλλη ἐθρομμάτισε σφαῖρα τὸν χτυπηὸς πᾶνω ἐπὶ τὸ ἑλίνα πόδι, ποῦ τὸ ὄρως καὶ τὸν ἐφορῆσε κατὰ ! Ὁ Ριβερὸλ ἔξασημασθη... σκασιμένος ἐπὶ τὸ γέλου :

— Οἱ βλάκες ! εἶπε σ' ἓνα σύντροφὸν του. Ἐχασαν μὴ κανονία ἀδικίας. Ποῦ νὰ φανιασθῶν ὅτι ἔχω μὴ ντουζίνα ἑλίνα πόδια μέσα εἰς ἀποκαυτὸς μου !...